

Weisz Adolf, Eisikovits Dezső És Dezsőné Egy Baráttal

Ez a kép a Weisz Dávid nagyapám házában volt fényképezve. Aki ül, az Weisz Adolf, anyám bátyja, állva pedig jobbról balra: apám, Eisikovits Dezső, anyám, Rózsi és a Weisz család egy barátja. A szüleim Szamosújvárt ismerkedtek meg, apám, amikor katona volt az osztrák--magyar hadseregben, Szamosújvárt volt. A megboldogult nagyapám, az anyám apja akkor Szamosújvárt élt már. Ismerték az Eisikovits családot Nagyiklódról, úgyhogy amikor bekerült apám Szamosújvárra, akkor már nem volt idegen. Így került a Weisz családhoz, ott megismerkedett az egyik lánnyal, a

legnagyobbikkal, megboldogult anyámmal, és aztán itt vagyok én. Körülbelül 1919-ben házasodtak össze. Az esküvőről nem meséltek, de biztos volt vallásos esküvőjük, akkor nem létezett másképp, és annak idején a nagyapám anyagilag elég jól állt.

Anyám szép asszony volt, és egy nagyon-nagyon jámbor lélek, nagyon jó háziasszony. Részt vett a zsidó cionista szervezetben, benne volt a szamosújvári WIZO-csoportnak a vezetőségében. Azonkívül nálunk otthon az 1920-1930-as években volt egy kék-fehér persely, a KKL [Keren Kajemet Lejisrael] persely. És a szüleim mindig, alkalom adtán, tettek oda egy összeget.

Anyám csak akkor hordott kendőt, amikor a templomba ment nagy ritkán, mondjuk, a nagyünnepekkor. Apám öltözködése nagyon rendezett volt, de nem volt egy dzsenti-típus, távolról sem. Nagyon elegáns ingei voltak, sokszor loptam is tőle inget, és mikor meglátta, kérdezte: 'Hát honnan van ez az ing?' Tudta ő, hogy honnan. Ő tanított meg engem nyakkendőt kötni. Lehettem tizennégy és fél, tizenöt éves. Szegény megboldogult apámhoz nagyon-nagyon sok szép emlék fűz, mert példát tudott adni.